

EL GRANOLLERS QUE S'ESBORRA

Per Biblioteca Can Pedrals

Granollers m'agrada. És agradable viure-hi; està ben comunicat, hi ha una mica de tot. Potser no és tan maco com Vic, ni té platja com Mataró, però està prou bé. Dit així, sona asèptic.

A mi m'agradava el Granollers que tu m'explicaves.

Els dissabtes, quan em llevava tu ja cosies. Et veig abocada a la màquina de cosir o amb l'agulla a la mà i la ràdio encesa. Podies passar-t'hi hores. "Perfecte – pensava jo–, esmorzo ràpidament, agafo el Tintín i em poso a llegir en un racó". El meu Tintín favorit era *L'estel misteriós*, el primer que va regalar-me la meva germana i que em rellegia cada cap de setmana. De sobte, sentia la teva veu: "Em falta un fil". Jo aixecava el cap amb inquietud, però encara amb l'esperança de quedar-me a casa llegint sota la promesa de portar-me bé. "Arregla't", em deies, "i deixa estar el llibre que marxem". No havia tingut sort. Estava a la millor part de la història, acabava de sortir el bolet gegant.

El camí fins al centre se'm feia una eternitat i fer-lo tot arrossegant els peus suposo que no ajudava gaire. Pujàvem pel carrer Vallès, activament desendregat, però molt millorat des que l'havien asfaltat i havien traslladat la granja de porcs que hi havia per les queixes dels nous veïns. Aquest carrer amaga hàbilment els seus orígens de poble quan s'acosta al centre, llavors canvia de nom i passa a ser, un molt més digne, carrer Barcelona. Fa més de capital.

La primera parada de la teva memòria era la cruïlla amb el carrer Navarra. Un carrer transversal que havia estat absorbit pel centre per necessitats demogràfiques. Cadascun dels seus edificis transmet l'afany econòmic i el frenesí constructiu dels seixanta i setanta. "Aquí", em deies, indicant a mà

dreta, "hi havia hagut els safareigs públics on venia a rentar la roba amb la iaia". Ara jo no recordo si això havia estat abans o després de ser unes piscines públiques. M'ho havies dit. La ciutat i jo tenim mala memòria.

Havies viscut al carrer Barcelona, m'ho recordaves sempre que hi passàvem. Aquí, en un tercer pis, sense llum ni aigua corrent, vivies amb els teus pares quan vas arribar-hi del poble. M'explicaves que anaves a buscar l'aigua amb cànirs a la font del llorer, que està encara, a la cantonada de més amunt. El vell edifici ja no existeix; va adaptar-se als nous temps i ara és una (im)prescindible Oxford-Cambridge-English-Language-Institute-Academy. Com s'assemblen totes aquestes acadèmies!

Anàvem cap al centre en un ball en ziga-zaga entre les voreres i les llambordes; les voreres massa petites per a nosaltres dues i les llambordes massa incòmodes per caminar-hi al damunt. Abans de ser zona de vianants, els carrers secundaris del centre feien evident la seva manca de categoria respecte a "La Carretera" en unes minúscules voreres.

Un mica més amunt, quedava Ca l'Ambròs, la xarcuteria "de tota la vida". A Granollers som molt de dir això, "de tota la vida". Potser altres pobles també? No ho sé. L'Ambròs fill, perquè com a tot arreu havia existit un Ambròs pare, era amic del meu tiet; havien estat veïns de petits i havien jugaven junts. Ara, la botiga també ha desaparegut. La van tancar fa un munt d'anys, l'Ambròs fill havia passat a ser l'Ambròs avi i els fills no volien continuar amb el negoci.

Just a l'altra banda del carrer hi ha encara el Racó. En aquella època, el forn vell de pa, abans de la reforma, era una botigueta fosca, on la farina que surava formava una fina boirina, que veies a contrallum quan des de dins miraves cap a la porta, per donar la tanda al nou client que la demanava.

I arribem a Ca la Magdalena. Aquella merceria ja era increïble en aquells moments i estic parlant dels anys vuitanta, abans que a tots els edificis se'ls rentés la cara amb l'afany preolímpic. Tinc pràcticament la certesa que aquella

botiga, dependenta inclosa, havien sortit d'una novel·la de Dickens. Hi despatxaven dues germanes, però només en recordo una, amb monyo, tota de negre i que portava unes ulleres amb cadeneta sempre a la punta del nas; les ulleres mostraven una utilitat molt relativa quan et mirava amb aquells ulls inescrutables per sobre de la muntura. L'esglaó d'accés a la botiga tenia la queixalada del desgast dels anys i de la gent. Pujaves un esglaó per baixar-ne dos o tres tot seguit, perquè la botiga estava per sota del nivell del carrer, reposant al costat de la ciutat medieval mig soterrada. Aquell lloc m'empenyia a la recerca d'un tresor perdut entre aquelles mil-i-unes caixes, capses i calaixets de totes les mides, que amagaven els botons, gafets i fermalls més diversos. Els dos enormes taulells de fusta de la botiga, amb les cicatrius que havien deixat desenes de tisores, eren el record d'un passat millor pel negoci, quan les teles i entreteles es venien a metres i metres. Això devia ser abans que els dissenys més austers i la confecció deixessin en desús les cintes, les vetes de seda i els encaixos que perseveraven als prestatges i perdien una mica de vida cada dia. A Ca la Magdalena compraves el fil que necessitaves després de meditar-ho molt pausadament. Era obligatori pactar amb la botiguera quin era el color i el to més adient pel trosset de tela que havies portat de casa; això requeria el seu temps. Actualment, allà hi ha una franquícia de bosses de mà prefabricades. No sé si estic trista o indignada, però cada vegada que hi passo em fa un pessic al cor.

Finalment, a la dreta apareixia la Porxada, punt d'arribada del recorregut. El ritual es tancava. Ja estàvem al centre. Fèiem la volteta de rigor i cap avall, que havies de fer el dinar.

Encara avui sospito que aquells encàrrecs sobtats amagaven el desig furtiu de sortir a passejar un bonic matí de dissabte i visitar aquests llocs, que amb els anys i les ganes d'arrelar-te havies fet teus. Aquest desig ara és una mica meu.